

TUCA 10+

Molsa

DAVID CIRICI

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Molsa

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

David Cirici

Molsa

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

edebé

Obra guanyadora del Premi EDEBÉ de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Pep Duran, Esperanza Nova, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

© David Cirici, 2013

Autor representat per Sílvia Bastos, SL Agència Literària

© Edició: EDEBÉ, 2013

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Direcció de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil i Juvenil: Elena Valencia

© *Il·lustracions:* Esther Burgueño

Disseny de la col·lecció: César Farrés

1a edició, març 2013

ISBN 978-84-683-0897-5

Dipòsit Legal: B. 3682-2013

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Als meus quatre cadells: Hug, Joana,
Violeta i Alexandre.*

1

Una olor sura per l'aire i l'emoció no dura gaire

Un matí fred, mentre caminava pel costat del riu per aprofitar l'escalfor del sol, vaig sentir una miqueta, un bri, un no res de l'olor de la Janinka.

Em vaig aturar i vaig ensumar bé; no volia que se m'escapés. Era una olor molt feble que surava i es bellugava com si fos una llavor de pixallits o un borrall de pèls de gat empesos pel vent. Era una olor que passava. Vaig obrir bé els ulls i vaig aixecar les orelles. Però l'olor s'havia perdut. Vaig córrer a veure si veia la Janinka, si la sentia. Vaig ensumar pels voltants a veure si retrobava la seva olor. De vegades em semblava que ja la tenia, que ja

n'havia trobat una punta i que només caldria seguir-ne el fil fins a arribar a la nena. Però el fil es tallava, i quedava enganxat en un fanal o a la soca d'un arbre, i havia de voltar i giravoltar per tornar-lo a trobar.

I així, mig marejat, vaig arribar fins a l'avinguda.

Uns homes estaven arreglant la base d'un monument dedicat a un senyor amb bigoti i barbeta punxeguda que anava amb gavadina i assenyalaria alguna cosa allí dalt, no se sabia què. Atabalat com estava perquè acabava de perdre aquell bri d'olor, no me'n vaig adonar i vaig trepitjar el ciment fresc. Només hi vaig posar les potes del davant, però un d'aquells homes ja em cridava, ja renegava, ja em clavava una puntada de peu a la panxa. Com que l'home duia unes botes enormes amb punteres de ferro, em va fer tant de mal que em van fallar les potes i vaig caure. De seguida em vaig aixecar, i aleshores sí, aleshores vaig travessar corrent per damunt

del ciment fresc i vaig deixar-hi les potes ben marcades. Els devia fer mandra tornar a allisar el ciment, perquè van deixar-ho així: el ciment es va assecar i les meves empremtes encara hi són. Ara jo també formo part del monument, com si fos tan important com l'home del bigoti i la barbeta punxeguda que va amb gavardina i assenyala cap amunt.

Vaig travessar l'avinguda ranquejant, encara adolorit pel cop de peu, i així que vaig ser a l'altra banda em va semblar que darre de l'olor de molsa i d'humitat que feia el mur de la vora del riu, tornava a trobar una mica d'olor de la Janinka. Vaig lladrar. Vaig buscar. I vaig pensar que potser només era el record. De vegades, si miro de recordar una olor, arribo a sentir-la de veritat. Això és el que em devia passar, perquè de seguida vaig veure que l'havia perduda. Només sentia olor de molsa, de terra humida i de fum de camió, i de tant en tant la del pipí d'un altre gos i algun de meu de feia dies.

Ja estava a punt de renunciar a seguir buscant aquell rastre minúscul quan de sobte el vaig tornar a trobar a la tanca de fusta d'un jardí. Sí! Era l'olor de la Janinka, com si hagués anat passant les mans pels barrots verticals de la tanca. L'olor de la Janinka surava entre l'olor de fusta i de vernís, de llimac i de gespa, i l'olor de diumenge a la tarda i de rentadora. Després, al fons del meu paisatge d'olors, sentia l'olor vella i rànica que venia de dins d'una casa, i més enrere encara, molt lluny, una olor de pastissos acabats de fer. També hi havia una pudor aguda que ho esquitxava i ho embrutava tot: la pudor d'una rata que devia haver passat per allí feia ben poc.

Quan es va acabar la tanca, es va acabar l'olor. La vorera només feia olor de sabates i de peus, de caca i de xiclet trepitjat. Vaig seguir endavant, excitat, ensumant amb el morro arran de terra a veure si trobava les passes de la Janinka, l'olor tendra dels seus peus. Vaig ensumar soques d'arbre, peus de

fanals, l'asfalt, les llambordes, i fins i tot les vies del tramvia, que feien olor de ferro i de grinyol, i que eren molt perilloses. Vaig trobar olors tristes, pudors antigues, rastres esvaïts de gent suada i de llibres escolars, però ja no vaig tornar a trobar més senyals de la Janinka.

Sentir l'olor de la Janinka i no trobar-la em va posar trist. Vaig buscar un bon racó per jeure al sol i vaig tancar els ulls. Estava desconcertat. Com podia ser que aquella olor corregués pel carrer, es bellugués amb el vent, o s'hagués quedat fixada en uns barrots de fusta, i que la Janinka no hi fos? Era la seva olor, o era l'olor d'alguna altra cosa que s'hi assemblava?

La Janinka era una nena que havia jugat amb mi. La nena que havia viscut a casa meva. A casa també hi havia un nen, un

home que feia olor de fum i de tinta, i una dona que de vegades feia olor de ram de flors i, de vegades, de pastís de llimona. Això era quan jo tenia casa. I ja no sabia quant de temps feia, d'això. Havien passat molts dies i moltes nits des de l'última vegada que havia dormit als peus del llit de la Janinka, damunt la meva catifa grisa, del mateix color gris que els arbres i els prats. Havia fet calor i havia nevat i havia glaçat i havia tornat a fer calor tres vegades, i els til·lers també havien tret fulles i havien florit i havien fet bona olor tres vegades.

En aquella època jo m'hi veia millor, hi sentia millor, i potser també sabia distingir millor les olors més febles. No ho sé. Si hi penso, em sembla que fa molt de temps. Però les olors no s'obliden fàcilment. De fet, em sembla que no s'obliden mai.

Tothom fa una olor diferent, de manera que la Janinka feia olor de Janinka. Si no sabeu com és l'olor de Janinka, serà difícil que

ens entenguem. Podria dir que la Janinka feia olor de matí, de tovallola neta i d'alegria. Feia l'olor picant dels cabells negres i dels llavis de color gris llavi, i l'olor divertida de les pessigolles i els matins de diumenge, quan se'm tirava a sobre i em pessigollejava la panxa i jo li mossegava les mans, els turmells, no res, unes mossegadetes que eren com les seves pessigolles, i ella es moria de riure i xisclava com una boja. Feia olor de tot això, i els dies de cada dia, quan tornava d'escola, l'olor de la Janinka es barrejava amb l'olor que fan tots els nens: l'olor seca del guix barrejada amb l'olor dels llapis i les gomes d'esborrar, i amb les de les bates suades i tacades de llet i d'oli, de salsa de tomàquet i de rovell d'ou.

Feia olor de Janinka, i prou.

En Mirek feia olor d'espurna. Podria dir que feia olor d'aglà, perquè se'n feia xiulets i sempre en duia algun a la butxaca. També podria dir que feia olor de fang, perquè li

agradava xipollejar als bassals després de la pluja. Però potser la seva olor més particular era l'olor d'espurna, perquè jugava amb un tren elèctric que deixava anar petites espurnes blavoses, i duia una mica d'aquesta olor entre els cabells.

Jo tenia una casa en un carrer amb tillers. Una casa amb un tros d'herba i unes quantes plantes al davant. Al vespre sabia que la Janinka i en Mirek, el seu germà, tornaven de l'escola, perquè les seves passes, així que feien la cantonada i enfilaven el nostre carrer, eren inconfusibles. Eren un sorollet de no res, però que a mi em feia saltar d'alegria, perquè això volia dir que venia una estona de pessigolles i de corredisses entre la cuina i el menjador, i de ximpleries amb les galetes. Quan els sentia baixar corrents l'escala, els esperava a la porta per saltar-los al damunt i llepar-los la cara

ben llepada. I ells em posaven els llavis al nas i hi deixaven tota la seva olor de nen i d'escola. Després els nens seien a la taula de la cuina i obrien carpetes i treien papers i llapis, i durant una bona estona no em feien cas, i jo sabia que m'havia d'esperar. I finalment em treien a passejar, que era el millor moment del dia.

Aleshores hi havia moltes coses que m'agradaven.

Quan vaig haver de viure sol, n'hi va haver ben poques.

Coses que m'agradaven

- * Anar a la cistella de la bicicleta i veure passar els arbres i els núvols.
- * Empaitar la meva ombra entre els llençols estesos al jardí.
- * Que els nens em perseguissin per tota la casa.
- * Perseguir-los per tota la casa.

- * Mastegar el pedal de la bicicleta de la Janinka.
- * Baixar de pressa l'escala de casa i relliscar al replà quan feia el revolt.
- * Posar-me panxa enlaire i que em fessin pessigolles amb els peus descalços.
- * Perseguir l'aigua de la mànega.
- * Córrer pels prats i passar per sota de les vaques.
- * Els dies de pluja, aixecar-me sobre dues potes i posar les del davant, ben enfangades, a la panxa de l'home que feia olor de tabac i de tinta.
- * Tenir el meu plat per menjar.
- * No tenir puces ni paparres.
- * Que em cridessin pel meu nom.

Totes aquestes coses es van acabar, perquè de cop vaig deixar de tenir nens i de tenir casa, de manera que ja ningú no em portava amb bicicleta, ningú no jugava amb mi i ningú no em cridava pel meu nom.

I em passava el dia gratant-me les puces i les paparres.